lader det, skal jeg indskrænke mig til at opfordre alle i Sygeplejen mere interesserede Personer at gennemlæse Lovforslaget med Betænkning, Oversigt o. s. v. i *Tidsskrift for Sygepleje, 20. Aug. 1910.* Man vil ikke fortryde herigennem at gøre sig bekendt med, hvor grundigt Kommissionen har overvejet og gennemgaaet de foreliggende Spørgsmaal — ikke mindst Sygeplejen paa Landet, og Læseren vil ved at gennemgaa dette Materiale forstaa, hvor haardt det har været Kommissionen foreløbig at maatte resignere med kun at naa et Skridt fremad paa Vejen imod mere ideelle Forhold, — man maa i saa Henseende trøste sig med Lovforslagets sidste Paragraf.

»Denne Lov skal revideres senest 5 Aar efter dens Ikrafttræden.«

D. 29. Aug. 1910.

Thora Knudsen,

Manglende Forstaaelse.

»Du skal ikke besøge disse dumme Kvindemøder med deres Foredrag og Oplæsninger. Alt der er ligesaa lunkent som det Thevand, de drikker. Tror Du, at de forstaar den Sag, de giver sig Udseende af at arbejde for. Tidens store Lighedsstræben er dem absolut fremmed.«

Saaledes tordnede min afdøde Ven Dr. J. i forskellige Tonarter, hver Gang jeg yttrede Lyst til at overvære et Kvindesagsmøde. Det var imidlertid ikke hans Ord, som afholdt mig fra at gaa, men derimod min store Forretning, som lagde Beslag paa al min Tid; for jeg nærede den største Respekt for disse Møder og de Personer, som kom til dem.

Men i de sidste Maaneder har min afdøde Vens Dom alligevel forekommet mig ikke at være ganske grebet ud af Luften, naar jeg har set de Udtalelser, som er fremkommet i Anledning af Kvindernes Tiltaleform.

I Stedet for at finde det baade naturligt og ønskeligt, at Kvinden som Menneske og Borger har en Titel, som kort og godt angiver hendes Køn, ikke hendes private Familieforhold, og som ikke forandres fra den ene Dag til den anden, fremkommer disse Kvindesagskvinder med Udtalelser og Indlæg ligesaa uforstaaende og mærkelige, som de, hvormed den store Hob i Reglen hædrer Kvindebevægelsen.

Den ene bekender, hvor tilfreds hun er med sin nuværende Titel, den anden finder Spørgsmaalet altfor ubetydeligt, den tredje kommer med Godtkøbsvittigheder o. s. v.

Og alle disse Kvinder har i aarevis siddet og været Medlemmer af Foreninger, som har arbejdet paa at fjærne Anstødsstenene paa Kvindens Vej og hæve hende til Mandens Lige. De ser intet stødende i, at hun benævnes efter helt andre Principer end han. Og endnu mindre tænker de paa de Kvinder, for hvem netop dette Spørgsmaal har større Betydning end baade Løn- og Stemmeretsspørgsmaalet. En affærdiger Sagen ganske simpelt med, at den ugifte Moder, som har haft Mod at vedkende sig sit Barn, nok ogsaa skal vide at tiltvinge sig Titelen »Frue«. Hun kender sikkert ikke Historien om Manden, der sagde til sin Hest: Da Du nu kan bære dette, saa bør Du ogsaa kunne tage dette med, og saa læssede han paa Hesten, til den styrtede.

Det lader heller ikke til, at en stor Del af disse gode Damer har Øje for, hvor upraktisk denne dobbelte Tiltaleform er for alle, som har med det store Publikum at gøre. Som Forretningskvinde har jeg derimod ofte nok maattet erfare dette og har derfor allerede for mange Aar siden begyndt at kalde alle voksne Kvinder uden Undtagelse for »Frue« og har paalagt mine Medhjælpere at gøre det samme. At det ikke er nødvendigt af praktiske Grunde at gøre Forskel har vi et tydeligt Bevis for i Titelen Baronesse, som er den samme for baade den gifte og den ugifte; vi har endnu ikke hørt, at dens Bærere har beklaget sig over den. — En af Grundene til, at Kvinderne med saa stor Kraft modsætter sig Afskaffelsen af denne Dobbeltitel har sikkert sin Grund i den Interesse, ja Nysgerrighed, de altid har lagt for Dagen overfor hinandens intime Familieforhold. Det vilde naturligvis ikke mere være saa let, hvis alle benævnedes ens at vide, om Fru X., som man forestilledes for i et Selskab, var gift eller ugift, — og hvilken Skade! En Dame siger rent ud, at man maa vide, hvem der er hvis. Hvis den omtalte Dame havde Anlæg for Logik, vilde hun sikkert ikke nøjes med denne halve Forholdsregel men forlange, at ogsaa Manden ved sit Giftermaal fik en ny Titel, og at han føjede Hustruens Navn til sit eget.

Men Mændenes Forhold har aldrig — underligt nok — interesseret Damerne saa meget, som deres eget Køns. Til Trods for, at Kvindesagskvinderne i Almindelighed ved deres Indlæg har vist, at Tanken om en fælles Tiltaleform for alle Kvinder i Lighed med